

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A városszéli derengés**

1. A városszéli derengés

Mirella

Mirella egyetlen határozott mozdulattal visszahúzta a ponyvát a fiú fölé, amint megérezte a hajnali levegő megváltozását. A köd lassan oszlani kezdett az égeres lombjai között, s a távolból már kordék nyikorgása hallatszott.

– Lapulj meg! Egy szót se! – sziszegte a fiúnak feszült, rövid mondatokban. A rettegés még ott bujkált a torkában, de a mozdulatai gyorsak maradtak.

A fiú gyorsan bólintott, és visszakuporodott a duplatallós rekesz mélyére. Mirella Borda felé fordult, aki összerándult izmokkal, hátrkapott fülekkel figyelte az útkanyarulatot.

– Indulunk. Most – vetette oda Mirella a kutyának. – A kapu nyit. A forgatag elrejt.

– Veszélyes – mordult Borda fojtottan, s tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le a bozótosról.

– Igen. De itt megtalálják – vágta rá a nő, majd megragadta a gyeplőt.

A szekér kerekei halkan surrogtak a nedves avaron, amint elhagyták az égerfák biztonságos árnyékát. Az országútra érve már fel-felbukkantak a piacra igyekvő kofák és pékek szekerei. Mirella összeszorított foggal hajtotta a lovakat a városszéli első sikátorok felé, miközben Borda szorosan a bak mellett lépkedett, készen arra, hogy bármelyik pillanatban közbelépjen.